

Angyalosi Endre És Pályatársai

Ezen a képen két pályatársammal vagyok látható. Ők szerzőbarátaim voltak. Payer András és Hajnal István [Payer András énekes, zeneszerző, 1961-től napjainkig meghatározója a magyar könnyűzenei életnek mint szerző és előadó. -- A szerk.] Én vagyok a jobb oldalon. Mellettem István, és István mellett András. A felvétel 1960-ban készült a Roosevelt téren, Budapesten. Az énekesi és táncdalszerzői karrierem úgy indult, hogy tulajdonképpen még a hatodik kerületből és az ottani pártszervezetből, illetve annak az ismeretségi köréből nagyon jóban voltam Garai Imrével, és haláláig barátok voltunk [Garai Imre (1905--1969) -- táncdalszerző]. Ő volt az egyik legnagyobb slágerszerző, az 'Apu, hogy megy be az a nagy elefánt?' című slágert is ő írta. Át szoktam menni hozzá és beszélgettünk. Ő elkezdte mondani, hogy: 'Ne viccelj! Te színészgyerek voltál! Színházban és más színpadon is dolgoztál. Menj el a Turán Lászlóhoz!' [Turán László (1917--1984) -- zongoraművész. Ezrével komponálta, hangszerelte, átdolgozta a mindennapi népszerű zenei szükségletet kielégítő alkotásokat. -- A szerk.] Turán László az egyik legjobb zongoraművész volt. De ő tanította az összes énekest. A legjobbakat is kivétel nélkül. Ő korrepetálta, ő tanította őket. 'Itt lakik az Izabella utcában, menj el oda, és ha jónak talál, akkor foglalkozik veled, ha nem talál jónak, úgyse fog tanítani.' Na jó. Elmentem a Turánhoz, mondtam, hogy a Garai Imre küldött: 'Hallgasson meg, Tanár úr!' Egyelőre ismerkedtünk, éneklés nélkül. Igent mondott. A legelső szám, amit betanított a 'Nekünk találkozni kellett!' [Bágya András szerzeménye]. Tőle tanultam meg, hogyan kell magyarul énekelni, mint ahogy most rengetegen nem. Ott voltam az élvonalban, de sztár nem lettem, ezért, azért, amazért, de hát végül is egy ideig ebből éltem. Egyből kaptam előadói engedélyt és rendes előadóművészi működési engedéllyel dolgoztam. Vizsgázni kellett a zenész szakszervezetnél és az ORI-ban is [Országos Rendező Iroda], ők szervezték az úgy nevezett nagy műsorokat és be lehetett jutni oda is. Ott megismerték az embert és kiküldték a meghívásokat. Telefonáltak vagy írtak. Ott úgy volt, hogy az énekesek, szövegírók, táncdalszerzők, az egész délelőttjüket ott töltötték. Az ORI-nak volt egy klubhelyisége a földszinten és várták a befutó munkákat. Gyakorlatilag mindig mindent tudtunk. A szervezők is tudták fönn az emeleten,

hogya például az Angyalosit keresik, vagy a Kordát, akkor csak le kell menni és szólni, hogy jöjjenek föl, és kiközvetítik. Mindenütt felléptem. A Zeneakadémián is többször. Volt, amikor csak az ötödik kerületben. Ott annyira szerettek, hogy hat helyen is dolgoztam egyszerre. Vendéglátóhelyeken is gyakran léptem fel. Egyedülálló művészemberként is, ugyanúgy jött utánam óriási slepp, mint ahogy ma mennek a zenekarok után. Anyagilag bizonytalan volt a fellépésszám miatt, de jó volt. Ez a periódus 1961-ig tartott.